

ALIJA IZETBEGOVIĆ I EBU ALI

Džihád v Bosně a jeho strůjci

Autor: Alexekin Rockowia

Dnes, kdy bosenskosrbský prezident Milorad Dodik hovoří o nezávislosti **Republiky Srpské**, srbského útvaru v rámci **Bosny a Hercegoviny**, a za hlasitých protestů bosenských muslimů a mnoha západních politiků organizuje přehlídky svých policejních sil, jistě stojí za to podívat se trochu blíže na pozadí současných událostí i vývoj v zemi od podepsání křehké mírové smlouvy v roce 1995.

Chceme-li skutečně porozumět současné situaci, musíme nejprve pochopit, o co se vlastně konflikt vede. Západní média i politici totiž dnes – stejně jako v 90. letech – přinášejí velice překroucený obraz skutečnosti. Podle nich je prý kořenem konfliktu přesvědčení Srbů o vlastní náboženské nadřazenosti nad bosenskými Muslimy. Proto chtějí pokračovat v tom, co v 90. letech začali, a vytvořit etnicky čisté „Velké Srbsko“. Bosenští Muslimové naopak podle vlastních i západních prohlášení touží zachovat multietnickou **Bosnu a Hercegovinu** – stejně jako chtěl učinit její první prezident **Alija Izetbegović** po vypuknutí bosenské občanské války v roce 1992.

V současném konfliktu skutečně jde také o náboženství a nejinak tomu bylo i za války, která si vyžádala přes 100 000 obětí, asi polovinu z nich mezi civilisty. Velkou roli nepopíratelně hraje také to, že v Bosně a Hercegovině jsou národnosti vymezeny svou náboženskou příslušností: bosenští Muslimové, Srbové i Chorvati totiž hovoří stejným jazykem, jakkoliv mu každá z těchto skupin říká jinak.

I současné pokrytí událostí v Bosně má k objektivitě dost daleko. Rád bych se proto dobral pravdy o tom, jak válka začala i jak pokračovala i po uzavření míru a ukázal, že Srbové nebyli

„ti zlí“ ani za války, ani dnes. Opírat se při tom hodlám i o západní zdroje včetně CIA a NSA, které vešly ve všeobecnou známost díky norskému dokumentu z roku 2011 „*Sarajevo Ricochet - The US Green Light*“. Mám totiž za to, že občanská válka v Bosně ve skutečnosti otevřela dveře Západu islámské svaté válce, *džihádu*. Najdou se dokonce dobré důvody pro to tvrdit, že bez bosenské občanské války by nedošlo ani ke smrtícím útokům z 11. září 2001.

„Islámská deklarace“ aneb plán pro Bosnu a Hercegovinu

Pokud bychom hledali největšího viníka rozšíření islámského džihádu na Západ, těžko bychom našli lepšího kandidáta než prvního demokraticky zvoleného prezidenta Bosny a Hercegoviny Aliju Izetbegoviće. Tento někdejší jugoslávský disident se zásadním způsobem odlišoval od většiny svých bosenských muslimských krajanů, kteří prosluli svou náklonností k multietnickému státu komunistické Jugoslávie. Hlavním rozdílem byla Izetbegovićova islamistická ideologie, v sekulární a nábožensky vesměs vlažné Bosně poměrně neobvyklá.

Alija Izetbegović jako člen 13. horské divize SS „Handschar“ (zdroj: **The New York Times**, 20. října 2003)

Alija Izetbegović ale už ve své knize z roku 1969 *Islámská deklarace* předložil „program na islamizaci muslimů a muslimských národů“.

Píše v ní mj. následující:

„Národ, který jednou přijal islám, už nedokáže žít a umírat pro jakýkoliv jiný ideál. Je nemyslitelné, aby se muslim obětoval pro jiného pána, ať už je to kdokoliv, nebo

pro slávu národa či strany – nejsilnější islámský instinkt v tom totiž jasně vidí pohanství a modloslužebnictví. Muslim může zemřít jedině ve jménu Alláha pro slávu islámu, nebo z boje uprchnout.“

Tento citát by tak měl definitivně pohřbít dodnes opakované argumenty, že Alija Izetbegović bojoval za multietnický stát. Srbové samozřejmě moc dobře věděli, o koho se jedná a jaké jsou jeho záměry – vždyť kniha byla v roce 1990 vydána novým nákladem, což u Izetbegoviće ukazuje na pevně zastávané postoje. V té době proběhly v zemi první demokratické volby, po nichž se tento muž stal prezidentem, přestože zastupoval jen menšinu o velikosti asi 40%. Izetbegović si toho byl vědom, když ve své knize napsal:

„Islámský řád lze nastolit jedině tam, kde muslimové tvoří většinu obyvatelstva. Pokud tomu tak není, islámský řád se nutně omezuje na pouhou mocenskou složku (jelikož chybí další prvek, tedy islámská společnost), což může vést až k využití násilí.“

A tyto své myšlenky dále rozvádí:

„Volba pro naše hnutí je vždy zřejmá a odvislá od celé řady faktorů. Platí však obecné pravidlo: islámské hnutí by mělo a může se chopit moci teprve tehdy, jakmile bude morálně i početně dostatečně silné k tomu nejen překonat stávající neislámskou vládu, ale také vytvořit novou, islámskou.“

Z těchto slov je zjevné, že Alija Izetbegović byl islamista, a jako takový se nikdy neměl stát předákem bosenských Muslimů, protože jeho postoje i plány vyznávala jen hrstka z nich.

Prezidenti Havel a Izetbegović v devadesátých letech. (zdroj: Týden.cz 4. října 2010)

Pravdou ale je, že Izetbegović spolu s dalšími islamisty využil a zneužil ke svým cílům největší místní politické uskupení, Stranu demokratické akce. Jejím předsedou měl být Fikret Abdić, který také získal nejvíce hlasů, a podle dohody tak mělo být Izetbegovićovo předsednictví pouze dočasné. Přišla však krize a věci se radikálně proměnily. Měli bychom také dodat, že Abdić byl považován za mnohem umírněnějšího politika, který lépe ztělesňoval postoje většiny bosenských Muslimů. Za války pak v západní Bosně vyhlásil vlastní republiku, která dokonce po boku Srbů bojovala proti jeho soukmenovcům.

K dokreslení kontrastu s Izetbegovićem se můžeme podívat i na vedení bosenských Srbů a říct něco málo k němu. Zatímco Izetbegović byl politicky aktivní a plný odhodlání zničit Jugoslávii už dlouho před rozpadem země, bosenskosrbský prezident Radovan Karadžić byl politicky neangažovaný psychiatr a básník, mezi jehož nejlepší přátele patřili i bosensští Muslimové. Jeho nástupkyně v úřadu Biljana Plavsićová proslula i za hranicemi jako profesorka biologie. Spolu s dalšími lidmi z vedení největší bosenskosrbské strany – Srbské demokratické strany, později vykreslované jako seskupení zločinců a morálních mrzáků – tvořili srbskou intelektuální elitu Bosny a Hercegoviny. Přestože jen hrstka z nich byla disidenty proti jugoslávskému režimu, byli mnohými viněni z toho, že vyvolali válku, jelikož údajně chtěli vytvořit etnicky čistý stát

Pozadí islámské svaté války v Bosně a Hercegovině

Rád bych se chvíli věnoval i tomu, proč se Srbové po referendu, v němž většina hlasovala pro nezávislou Bosnu a Hercegovinu, rozhodli vyhlásit nezávislou Srbskou republiku (Republika Srpska). Srbové toto referendum bojkotovali – právem. Bylo protiprávní, Srbové totiž byli „ústavním národem“, a tak je podle ústavy země nebylo možné přehlížet. A o nezávislou Bosnu a Hercegovinu ve skutečnosti nestála většina obyvatel země. Chorvati pro ni hlasovali jen proto, že jim to usnadnilo cestu k připojení se k Chorvatsku.

Po referendu si lidé uvědomovali, že válka je nevyhnutelná. Tehdy také Radovan Karadžić pronesl svou slavnou řeč v bosenskohercegovinském parlamentu, již západní média za války znovu a znovu přehrávala – a pokračují v tom dodnes, v souvislosti s haagskými procesy. Divák však vždy sleduje jen jeden stále stejný několikavteřinový úryvek z projevu, který trval několik minut. Karadžić se v něm rozohňuje a varuje, že muslimové by se mohli stát terčem genocidy, budou-li i nadále usilovat o nezávislost. Záběr následně přepne na Izetbegoviće, který sedí v tomtéž křesle jako dokonalé ztělesnění klidu a snášenlivosti, takže není sebemenších pochyb, kdo je tady ten „hodný“.

Kdo si ale Karadžićovu řeč poslechne celou, dozví se, že srbský politik hovoří o nutnosti vyhnout se válce za každou cenu – přestože mír nebude plně odpovídat představám žádné ze stran, ani Srbů. Dojde-li k válce, varoval, nevyhnutelně se bude bojovat v celé zemi, protože tři hlavní skupiny žijí promíseně mezi sebou – byla by to krvavá lázeň. Na rozdíl od 2. světové války ale Srbové tentokrát budou připraveni – tak znělo skutečné Karadžićovo poselství.

Karadžić stejně jako všichni ostatní věděl, že všechny tři skupiny jsou připraveny na všeobecně očekávanou válku. Ze všech sil a s jistým – v projevu patrným – zoufalstvím se však snažil předejít vlastními slovy peklu, i když to znamenalo vyhrožovat bosenským Muslimům a vysloužit si tak nálepku zločince.

Přípravy na válku totiž vlastně byly veřejným tajemstvím. Politici i novináři o tom sice otevřeně nemluvili, ale věděli o tom všichni, včetně obyčejných lidí. Připravovaly se všechny tři skupiny, ale nejméně se z minulé války poučili Srbové, a tak byli připraveni nejlépe.

Na Srbech páchaná genocida tak byla protentokrát vyloučena. Za 2. světové války Srbové trpěli a umírali po milionech. Nespočet srbských dětí, žen a mužů poslali do táborů smrti stejně jako Židy, nebo je pobíjeli ve vyhloubených jámách granáty. Před touto Chorvaty i bosenskými Muslimy spáchanou genocidou byli Srbové početně nejsilnější skupinou v zemi.

Karadžićova slova sotva mohla mít jasnější vyznění: Srbové se poučili ze svých dějin a tentokrát hodlali zvítězit. Když tedy válka skutečně vypukla, ovládli Srbové celkem snadno většinu měst v zemi a po několika měsících kontrovali asi dvě třetiny území Bosny a Hercegoviny, přestože tvořili jen asi třetinu obyvatelstva. Nemalý podíl na tom měly polovojenské skupiny ze Srbska jako Arkanovi tygři. Ti vznikli několik měsíců před začátkem války s Chorvatskem s cílem nepřipustit opakování historie.

Válka se stala skutečností v dubnu 1992. Podle propagandistického filmu z dílny Azzam Publication, která až do útoků z 11. září sídlila v Londýně, ale začali už po měsíci proudit do země ostřílení veteráni z Afghánistánu. Film se jmenuje „Bosenští mučedníci“ a je uveden titulkem: „Vůbec první anglicky namluvené video o mudžáhidech, natočené mudžáhidy.“ Islamisté zde dokonce zveřejňují jména padlých teroristů a komentují válku slovy: „V Bosně a Hercegovině se nebojovalo jen mezi Muslimy a Srby, ale také islámem a křesťanstvím.“

A o náboženství zde skutečně šlo do té míry, že bosenské občanské válce by se velice dobře dalo říkat srbská občanská válka. Rád bych zde totiž podotknul, že předky bosenských Muslimů byli křesťanští Srbové – bogomilové i pravoslavní – kteří během turecké okupace přestoupili k islámu. V případě bogomilů, kteří se hlásili k víře odlišné od pravoslaví, ale přesto se považovali za Srby, sehrálo v jejich konverzi roli i to, že je ostatní křesťané označovali za kacíře. To ale nebyla jediná pohnutka ke konverzi – mnozí lidé k islámu během skoro pět století trvající okupace Turky přestoupili hlavně proto, aby si tak zajistili lepší životní podmínky. Proto také Srbové obsadili takový kus Bosny a Hercegoviny a oblehli Sarajevo: zatímco oni historicky obdělávali a vlastnili půdu, vykonávali muslimové výsadní povolání ve městech.

Srbové tak vlastně zabíjeli Srby. Vytvoření nového národa srbskými muslimy vedlo ke vzniku nesmyslného termínu „Bosňák“, dnes velice oblíbenému hlavně v západních médiích, nemluvě už vůbec o tzv. „bosenštině“, která je ovšem zcela totožná se srbštinou. Jelikož Bosna označuje území obývané třemi skupinami, jsou obě slova nesmyslná. Přesto ale Muslimové v Hercegovině a dokonce i Srbsku nazývají sami sebe Bosňáky a svůj jazyk bosenštinou.

Džihád v Bosně a Hercegovině

Za značnou část informací o mudžáhidech v Bosně vděčíme novinářům Johnu Burgerovi a Misadu Ralićovi, jehož objektivitu jen sotva zpochybnit – jde totiž o bosenskomuslimského veterána. Po nich přišel norský tým a jejich dokument „*Sarajevo Ricochet - The US Green Light*“, kde mj. ukazují také vazby bosenské muslimské vlády na islámské teroristy, kteří působili v Americe zkraje 90. let. Rozkryli totiž fakta o „humanitární organizaci“ jménem Third World Relief Agency. Skrz tuto organizaci se sídlem ve Vídni a konexemi v Saúdské Arábii přiteklo bosenské muslimské vládě mezi 300 miliony a miliardou dolarů. Novináři svou investigativní práci také ukázali, že peníze poskytnuté touto organizací pomáhaly financovat také terorismus v USA. Z lidí, kterým vděčíme za tyto informace, jmenujme alespoň někdejšího zpravodajce CIA Michaela Scheuera a bývalého analytika NSA Johna Schindlera.

Srbská prohlášení o zapojení mudžahedínů a jejich napojení na Aliju Izetbegoviće však za války i po ní většina komentátorů odbývala coby propagandu. Srbové v bojích získali i důkazy o zločinech islamistů, mj. z jejich vlastních propagandistických videí. Jedno takové bylo natočeno i v takzvaných „jatkách v Kamenici“, kde džihádisté znásilnili, mučili a nakonec stali asi 60 srbských vojáků. Na záběrech můžeme vidět hrůzu v jejich tvářích. Jen stěží si lze představit jejich strach a myšlenky, které se jim před smrtí honily hlavou. Obrázky mudžahidů s odřezanými hlavami vojáků se dostaly mezi Srby a hned zkraje války je ještě více vyděsily.

Na jednom videu, které koluje po internetu, zachytili muslimští vojáci srbského bojovníka, který se raději zabil granátem přiloženým k vlastní hrudi, snad proto, že zaslechl pokřik postupujících mudžahedínů „Alláhu akbar“!

Zločiny islamistů jsou známé a zdokumentované. Důkazy o nich předali Srbové Mezinárodnímu trestnímu tribunálu pro bývalou Jugoslávii (ICTY). Skutečnost, že nikdo z mudžahedínů ani vysoce postavených bosenských muslimů nebyl obviněn, natož odsouzen, o tomto tribunálu leccos vypovídá. Alija Izetbegović měl být obviněn už dávno, bezprostředně po válce, spolu s mnoho příslušníky bosenskosrbské vlády a vojenského velení. Obvinění se však objevilo na veřejnosti až po jeho smrti v roce 2003

Pravděpodobným motivem bylo, aby Srbové nemohli říkat, že tribunál stíhá jen Srby. Pravdou však zůstává, že odsouzení ne-Srbové byli obvykle níže postavení představitelé. V několika málo případech to pak bylo ze zodpovědnosti za velení jednotkám mudžahedínů, kterou ale měli hlavně Alija Izetbegović a jeho kabinet i generálové – mnozí z nich dosud žijí. Mudžahedíni ostatně formálně byli součástí bosenskomuslimské armády. Armády, která podle západních médií a politiků bojovala za multietnický stát.

A jak válka pokračovala na Západě?

V roce 1994 byli Srbové na ústupu a čelili ztrátě v podstatě všech pozic na území Bosny a Hercegoviny. Nemałym dílem za to mohlo letecké bombardování americkými silami pod vrchním velením Billa Clintona. Teprve poté, co srbsští a černohorští politikové pohrozili intervencí jugoslávské armády, když předtím došlo během krátké doby k vyhnání stovek tisíc Srbů z Chorvatska a ztrátě velké části západní Bosny, vyvinuli Američané tlak na Aliju Izetbegoviće, aby válku ukončil. Došlo k podpisu Daytonských dohod. Jeden ze západních požadavků zněl, že bojovníci z ciziny musejí opustit zemi. Mnozí mudžahedíni tak ovšem neučinili a místo toho obdrželi občanství Bosny a Hercegoviny – a tak pronikla válka na Západ.

Norský dokument ukazuje, že jedním z islamistů, kteří dostali občanství balkánské země, byl i bratr Ajmána al-Zavahrího, zástupce a později nástupce Usámy bin Ládina v čele al-Káidy. Na záběrech vidíme také Abu Malího, jednoho z hlavních spojenců bin Ládina v Evropě, jak sedí vedle Izetbegoviće. Dva z únosců letadel při útocích 11. září bojovali v Bosně a muž označovaný za mozek útoků, Chálid Šajch Muhammad, v zemi žil v roce 1995. Autoři dokumentu John Berger a Misad Ralić také ukazují, jak k džihádu v Bosně a Hercegovině vedou i stopy pachatelů alespoň 14 velkých útoků spáchaných islámských teroristů po celém světě i v Evropě.

Mnohé z aktuálních v Bosně se odehrávajících událostí tak nápadně připomínají napětí před vypuknutím bosenské občanské války. Na rozdíl od amerických liberálů, kteří tehdy byli u moci a rozhodli se podpořit bosenské Muslimy, však konzervativcům doopravdy záleží na tradici a historii. Jedním z takovýchto lidí je i nově jmenovaný poradce Donalda Trumpa pro národní bezpečnost John Bolton, který se mimo jiné postavil na stranu Srbů v otázce nezávislosti Kosova. Doufejme, že Trump naplní své sliby a nebude jen dalším z řady

typických washingtonských politiků. Ti si totiž vybírají přátele na základě svých cílů, ne své cíle podle toho, kdo je jejich přítel. Západ tak dnes má druhou šanci zvolit si správnou stranu.

Psáno pro Délský potápěč